

L'hora de la política

À

L'empatia és un sentiment propi de l'espècie humana que ens permet la participació efectiva en la realitat que experimenten altres persones. Es la capacitat de llegir emocionalment la gent que ens envolta. Tot sembla indicar que és un sentiment seleccionat per l'evolució de l'espècie, per facilitar la vida en societat.

Per a aquelles i aquells que no hem estat agraciats amb la fe en la independència, l'empatia ens permet, si més no, aproximar-nos als sentiments d'aquells que tenen aquesta convicció i ens ajuda a entendre les reaccions emotives que molta gent dels nostre entorn ha tingut en conèixer els continguts de la sentència del Tribunal Suprem, que condemna els polítics catalans imputats per la seva participació en l'anomenat "procés".

Aquesta capacitat intel·lectual de transposició, de posar-se en el lloc de l'altre, no vol dir acceptar ni donar per bons els seus arguments ni les seves lectures de la realitat. És disposar-se a escoltar - amb interès-; analitzar conjuntament les situacions; ser capaç de valorar les implicacions personals que hi ha darrere les anàlisis polítiques i, finalment, afavorir l'aparició de solucions alternatives obertes a la seva evolució.

El dret és una pràctica interpretativa i argumentativa. No crec que hi hagi una sola sentència en aquest món que no admeti una interpretació contradictòria. Els meus coneixements jurídics no em permeten una valoració pròpia de la sentència del Tribunal Suprem. M'haig de refiar d'allò que diuen els experts en els quals, per raons d'experiència personal, confio. El que veig que diuen és que aquesta sentència no es ni una venjança ni una baixada de pantalons, però conté errors greus que només s'expliquen per la necessitat del Tribunal Suprem d'arribar a un pacte d'unanimitat en el seu si sense fer marxa enrere en els aspectes més significatius de la instrucció. Tot indica que la qualificació penal i la quantitat de les penes imposades són el resultat d'un pacte intern que, un cop aconseguit, s'ha justificat amb arguments jurídics, a costa de forçar el llenguatge i la interpretació dels fets, buscant sobretot blindar la sentència de cara a ulteriors recursos, a canvi d'introduir elements que fan més fràgil l'exercici de la dissidència política en aquest país.

Però si tots estaven d'acord en el fet que la judicialització del conflicte polític no era cap solució, hauríem d'admetre que centrar-nos en el debat de la sentència tampoc no ho serà. És urgent tornar a la política per intentar posar-nos d'acord en quines són les prioritats del moment. Que els polítics i activistes independentistes surtin de la presó com més aviat millor hauria de ser l'objectiu número un, per raons de justícia, però també com a condició per començar a destensar la política i la vida quotidiana del país. No crec que l'amnistia sigui el camí per aconseguir aquest objectiu. Pot ser més o menys útil per mantenir la mobilització emocional del independentisme, però no ajudarà a treure'ls de la presó. L'objectiu número un bis hauria de ser posar fi, al més aviat possible, a la crisi d'autoritat que pateix el govern de la Generalitat, que es va posar dramàticament de manifest en la setmana posterior a la publicació de la sentència, personificada en la figura del seu president. Necessitem un govern que sigui capaç de gestionar amb solvència i calma la frustració generada per ells mateixos i d'oferir-nos un full de ruta en el qual capiguem la immensa majoria del catalans.

Imatge: Carles Claret.